

Elli Peonidou

κπ1. 22

From: Takis Michael [tm@cytanet.com.cy]
Sent: Τετάρτη, 4 Αυγούστου 2010 8:58 πμ
To: peonide@cytanet.com.cy
Subject: Διηγήματα

Πανίκος Παιονίδης

Διηγήματα

«Όταν σφίγγουν το χέρι»

Το βιβλίο που κρατάμε στα χέρια, το προτελευταίο, πάντα το προτελευταίο θα κρατάμε, ο Πανίκος το έχει : «αφιερωμένο στην μεγάλη μου οικογένεια». Ο αναγνώστης σαν περπατά τις σελίδες μαζί του, ανοίγεται σε μια αγκαλιά, γίνεται και αυτός μέλος της μεγάλης οικογένειας, όπως και τα περιστέρια, ο άσπρος γάτος, όπως το SAAB 99, μα κι οι γλάροι, τα φιλαράκια του : «να σπρώχνονται, να τιτιβίζουν ο καθ^ς ένας με ξεχωριστό τόνο σαν να του μιλούν, να τον καλημερίζουν, να του λένε τα νέα τους, και να ζητούν τα δικά του, της νύχτας»

Με τα «Διηγήματα □ Όταν σφίγγουν το χέρι» παρελαύνουν τα νιάτα «Μπροστά στα εβδομηντάχρονα». Εκεί, στο πρωινό θαλάσσιο μπάνιο, ή εκεί, έτοιμα, με τη βερμούδα και τα αθλητικά παπούτσια για το πρωινό τζόκιγκ, σπρώχνοντας ο δρομέας την κορδέλα, όλο και να ξεμακραίνει από το τέρμα. Δεν έγραψε απάνω «finish», «ζήσε το κάθε λεπτό της ζωής σου», γράφει.

Κάθε διήγημα, μια ιστορία. Κάθε ιστορία, μια φιλία. Ο ήρωας του Πανίκου, ο Σωκράτης, ο Πολύκαρπος, ο Νικόλας, ο Μιχάλης και ο κάθε ένας, είσαι εσύ, θέλεις να είσαι εσύ. Ο Πάμπλο Νερούντα, είχε γράψει : «Δεν πιστεύω στην ηλικία. Όλοι οι ηλικιωμένοι κουβαλάνε στα μάτια τους ένα παιδί και τα παιδιά συχνά μας κοιτάνε σαν τα βαθιά γεράματα»

Μα, ούτε και ο Παιονίδης πιστεύει στην ηλικία. Μέσα από τα παιδικά του μάτια, προέκταση μιας παιδούλας ψυχής, ο αναγνώστης, έφηβος και αυτός μαζί του, συντροφεύετε στις περιπλανήσεις ανάμεσα σε είκοσι δυο διηγήματα, παρέα με άλλους νέους των εβδομήντα, τόσο, και βάλε

Κι^ς εκεί που ο συγγραφέας σε συνεπαίρνει στη ανάγνωση του διηγήματος, νάσου να βρίσκεσαι ανάμεσα σε στοίχους, να απαγγέλλεις ποίηση : «Έλατα, έλατα, το χιόνι στοιβαγμένο απάνω στα κλωνιά τους κι εκείνα να λικνίζουν και να σπάζουν και να βλέπεις τις μικρές χιονοστιβάδες να κατρακυλούν με θόρυβο»

Κι^ς όπου τα έλατα και το χιόνι στα κλωνιά, κι^ς όπου «οι γλάροι, αμέριμνοι, στέκουν σε μια ατέλειωτη σειρά κάτω στην αμμουδιά, ατενίζοντας το κύμα που πηγαиноέρχεται παιχνιδιάρικα» κι^ς εσύ μαζί, ένα εβδομηντάχρονο παιδί, που «έβγαλε τα παπούτσια, δίπλωσε το παντελόνι και τσαλαβούτησε στο κύμα».

Αμ, το άλλο, το ογδοντάχρονο παιδί, ο Πλούταρχος ; «Ω, πως χάρηκε, δεν το πίστευε. Κρατούσε το μικρό ολόλευκο περιστέρι και το χάιδευε, κι^ς εκείνο δεχόταν το χάδι»

Περάσανε τα χρόνια της απόσυρσης, στα εξήντα τα καθορίσανε, και όσο διαβάζουμε Παιονίδη, κι^ς όσο μελετάμε τα «Διηγήματα», κουβαλάμε και στα δικά μας μάτια ότι και ο συγγραφέας που επιμένει: «Όσο υπάρχει ζωή, δεν υπάρχει θάνατος»

Και καθορίζει τη ζωή ο Πανίκος, όχι απλά την ύπαρξη, μα τη ζωή, την όμορφη κι^ς ωραία στην καθημερινότητα και απλότητα της.

Στο γράμμα του προς τον Μίκη Θεοδωράκη, δίνοντας του τη συλλογή διηγημάτων που την ονόμασε «Το πείσμα του Ηρόδοτου», ο Πανίκος κλείνει με τούτα τα λόγια «Είναι το μόνο που μας έχει μείνει: το πείσμα»

Το πείσμα, η γνώση, η απλότητα, τα παιδικά τα μάτια, είναι αυτά που ο αναγνώστης έχει στα χέρια : «Διηγήματα ▫ Διδάγματα».

Αυτό που έγραψε στο γράμμα προς τον Νότη Περγιάλη, δεν κρύβεται : «να ξέρεις ότι πίσω από το κάθε γράμμα είναι και η Έλλη». Η Έλλη, η αγαπημένη μας Έλλη.

Τάκης Μιχαήλ